

se je daleč po gozdu: ho-ruk, ho-ruk! — pa zahrešči, kakor da se podira cel hrib, in stara smreka leži podrta na fleh. Veja za vejo odpada od nje. Kmalu leži golo deblo. Pa še to razžagajo in obelijo, da je podobno pravemu mrtvecu. Nekaj dni pozneje pridejo vozniki z močnimi konji. S težavo spravijo hlode na voz, in dol gre počasi, dol v dolino na žago. Tam se pa spet zajé žaga v deblo, pa ne navadna žaga, ampak na paro, in kot bi naglo štel, padajo od debla kot glave debeli panjači, dokler ni vse deblo sežagano.

(Konec.)

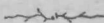

Janko Polák:

Zakaj?

*Spet gôzdič naš, spet travnik naš
cvetè in zelení;
spet pličica nam sredi vej
prepeva, gostoli.*

*Povsôd mladost, povsod pomlad,
povsod cvetoči maj.
Le v srcu mojem je še mraz —
Bog vedi sam, zakaj?*

Vanin:

Sredi poti.

*Sredi poti
oltarček stoji,
sredi poti
Marija milost deli.*

*Težka je pot,
če ni Njenih dobrot.
V meni duša drhti —
jaz grem k Nji.*

